

عنوان مقاله:

استحقاق نجات دهنده به دریافت غرامت ویژه موضوع ماده ۱۴ کنوانسیون ۱۹۸۹ نجات دریایی

محل انتشار:

دانش حقوق مدنی، دوره ۱۰، شماره ۱ (سال: ۱۴۰۰)

تعداد صفحات اصل مقاله: ۱۲

نویسندگان:

بنفشه مظلوم ترشیزی - دکترای حقوق خصوصی، دانشگاه علامه طباطبائی، تهران، ایران

غلام نبی فیضی چکاپ - دانشیار حقوق خصوصی، دانشگاه علامه طباطبائی، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

همزمان با توسعه حمل و نقل دریایی و افزایش احتمال وقوع سوانح دریایی، همچنین رشد آگاهی‌های عمومی نسبت به اهمیت محیط زیست دریایی، ضرورت جلوگیری و کاهش آلودگی محیط زیست دریایی بیش از پیش مورد توجه تمامی کشورها، به ویژه کشورهای ساحلی قرار گرفت. در راستای رفع این نیاز و جهت تامین انگیزه کافی برای نجات‌دهندگان که فقط در صورت نجات اموال و کشتی مستحق پاداش بودند، ماده ۱۴ کنوانسیون نجات دریایی ۱۹۸۹ وضع شد. به موجب این ماده نجات‌دهنده‌ای که جهت جلوگیری یا کاهش صدمه به محیط زیست تلاش می‌کند، مستحق دریافت غرامت ویژه معادل هزینه‌های خود خواهد بود. این ماده اگرچه یک نوآوری مهم در زمان خود بود، طبعاً در شرایط فعلی نیاز به اصلاح دارد؛ به خصوص اینکه تاکید اصلی در این ماده جبران هزینه‌های نجات‌دهنده است و عنصر سود در آن لحاظ نشده است. قلمرو صدمه به محیط زیست در کنوانسیون ۱۹۸۹ عمدتاً آب‌های ساحلی و سرزمینی است، در عمل ممکن است مداخله دولت ساحلی سبب کاهش موفقیت نجات‌دهنده و در نتیجه محرومیت نجات‌دهنده از تمام یا بخشی از پاداشی که ممکن بود تحت عنوان ماده ۱۳ کنوانسیون به نجات‌دهنده تعلق گیرد، شود. بنابراین، دولت ساحلی از اقدامات نجات‌دهنده سود می‌برد، بدون آنکه مسئولیتی در قبال کمک به نجات‌دهنده یا پرداخت به وی در ماده ۱۴ داشته باشد.

کلمات کلیدی:

کلیدواژه‌ها: کنوانسیون ۱۹۸۹ نجات، نجات دهنده، غرامت ویژه، نجات محیط زیست

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1678505>

